

3) (Antegningspost 20): Foran „billiges“ tilføies „69 Rd.“ vedtoges eenstemmig med 79 Stemmer.

Forinden man gik videre i Afstemningen, bemærkede

Formanden: Det vil efter denne Afstemning være nødvendigt, at Ordet „og“ i Indstillingen flyttes; det har den ærede Ordfører overseet, men det er en saa naturlig Følge af Afstemningen, at jeg skal antage dette billiget som en Redaction.

Afstemningen fortattes derpaa med:

4) Statsrevisionens Indstilling med den vedtagne Forandring, saalydende: „Overskrifterne 43 Rd. 78 §, 302 Rd. 25 §, 183 Rd. 65 §. og 69 Rd. billiges“. vedtoges eenstemmig med 80 Stemmer.

5) Statsrevisionens Indstilling, (Antegningspost 39): „Den stete Udfættelse af paatænkte Arbejder passerer.“ forkastedes med 80 Stemmer mod 1.

Derved var Udvalgets Forslag, at denne Indstilling udgaaer, fæst Fyldest.

Derefter fattedes Fischers Forslag under Forhandling.

Fischer: Det er et vigtigt Spørgsmaal, jeg ved denne Leilighed skal tillade mig at forelægge det høitærede Thing; det angaaer nemlig Opjørelsen af det finansielle Mellemløbende mellem Monarchiet og de enkelte Landsdele. Naar de ærede Medlemmer betragte Endringsforslaget, ville de see, at det indeholder 2 Momenter, hvoraf det første er, at det ikke er stemmende med Finantsloven af 28 Marti 1855 § 36, at der er ført Kongeriget til Udgift det calculerede Beløb, med hvilket Monarchiets fælles Udgifter have oversteg det fælles Indtægter, og jeg skal tillade mig, først at dvæle ved dette Punkt. Den nævnte Finantslovs § 36 lyder saaledes: „Det virkelige Overskud af Finantsaaret 1855—56 tilhører alene Kongeriget“, men for at forstaae

den rette Betydning af denne Paragraph, vil det være nødvendigt, at jeg tilbagefalder i de ærede Medlemmers Erindring den finansielle Tilstand, som gik forud for den heromhandlede Finantslovs Vedtagelse. Under Krigen havde Nødvendigheden medført, at den danske Rigsdag i Forening med Hs. Majestæt Kongen afgjorde alle Sager, baade dem, der specielt vedkom Kongeriget, og dem, der vedkom hele Monarchiet. Kongerigets Rigsdag som Repræsentation for den Deel af Staten, der var bleven Hans Majestæt tro, ubøvede ved Omstændighedernes Medfør denne Myndighed, om hvilken man maa indrømme, at den i og for sig betragtet var for stor. Efterhaanden, som Forholdene udviklede sig paa en anden Maade, gik det op med Klarhed for Rigsdagens Medlemmer, at denne Tingenes Tilstand ikke kunde vedblive; Rigsdagen kunde ikke fortsat bevilge Udgifter og Indtægter, som angik hele Monarchiet, og da det efterhaanden viste sig, hvorledes den daværende Ordning skulde afløses af en anden, forberedte man ogsaa gjennem Finantsloven en Deling af det Fælles og det Særlige, saaledes som den senere facitiff er traadt i Kraft. Den 1ste Finantslov, under hvis Behandling der blev Tale om en Deling mellem fælles og særlige Anliggender, var Finantsloven for 1853—54, hvori nogle af de omhandlede Gjenstande bleve betegne som Fællesanliggender, og Rigsdagen bevilgede da kun sin Anpart i disse, nemlig de $\frac{2}{5}$; men ved denne Finantslov var det dog ikke muligt at gennemføre Delingen i alle Punkter. Der fremkom dengang i Slutningen af Forhandlingerne om Finantsloven et Forslag, der varmt forsvarede af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), hvilket gik ud paa, at der i Finantsloven skulde optages en Paragraph af det samme Indhold som den, jeg nylig har oplæst, nemlig en Paragraph, ifølge hvilken det skulde erklæres, at det virkelige Overskud tilhører alene Kongeriget. En vidtløftig Discussion førtes herom, men Thinget gik ikke ind paa denne Paragraph, i Erkjendelse af, at Delingen i Fælles og Særligt ikke var saaledes gennemført, at denne Paragraph med fuld Sandhed kunde tilføies, og den forkastedes altsaa. Ved Forhandlingen af den